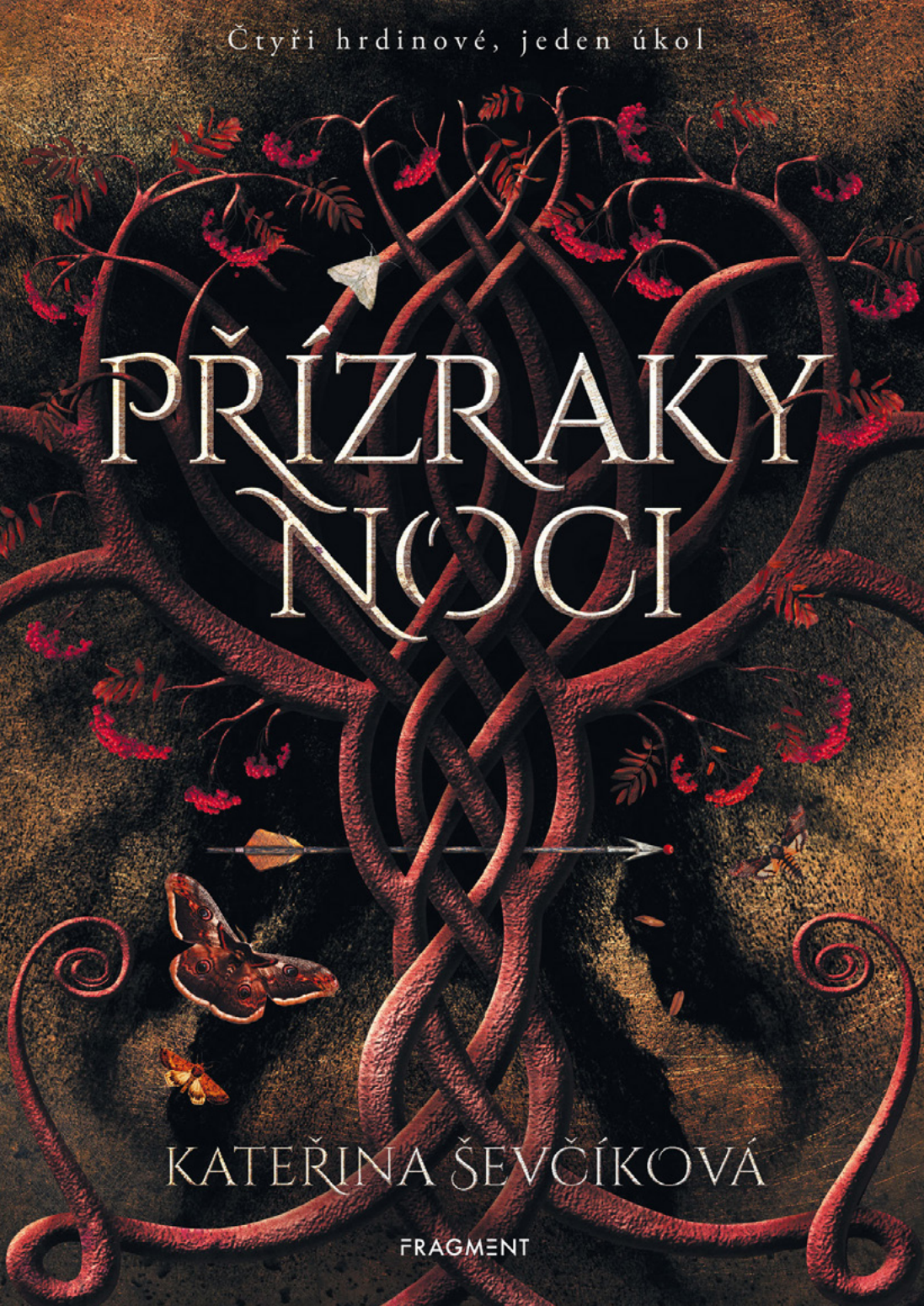

Čtyři hrdinové, jeden úkol

PŘÍZRAKY NOCI

KATEŘINA ŠEVČÍKOVÁ

FRAGMENT

Přízraky noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kateřina Ševčíková

Přízraky noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘÍZRAKY
NOCI

PŘÍZRAKY NOCI

KATEŘINA ŠEVČÍKOVÁ

FRAGMENT

Text © Kateřina Ševčíková, 2021
Cover images © Madlen; Tipl'yashina Evgeniya; Protasov AN; Filip Fuxa;
Bildagentur Zoonar GmbH; Avesun; Andrey Burmakin; donatas1205 / Shutterstock.com
Mapa © Jaroslav Kratochvíl

ISBN tištěné verze 978-80-253-5306-6
ISBN e-knihy 978-80-253-5440-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5441-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5439-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Pro Jarka,
nejlepšího partáka na světě*

CHORTICRÉ TEZERO

Mokošín

MOC

Rharenta

MALE

Vineta

Podobora

SAST

Hradsko

DLANSRÉ PLÁDE
SORZATA

Kavčí hora

Joamundácké
jezero

Devín

Gockov

GARVA

Nebeská
kovárna

KAPITOLA PRVNÍ

LADA

O knížeti Dragovitovi se tradovalo, že se v noci mění ve vlkodlaka. Lada tomu nikdy nevěřila. Když se však teď dívala na rozervaná těla nejlepších rugijských vojáků, s jistotou věděla, že se nejednalo o práci žádného obyčejného člověka nebo zvířete. Kmeny stromů se ve světle měsíce, který se prodíral skrze větve vysokých stromů, vlhce leskly. Mrtví se jako slamění panáci povalovali všude, kam pohlédla, a kdyby Ladě nestoupala do krku žluč z všudypřítomného železitého puchu, pak z tohoto pohledu už zaručeně ano. Na cvičišti sice trávila dlouhé hodiny, ale taková jatka ještě nikdy neviděla.

Polkla, ale chvíli nato už zvracela přímo ze hřbetu svého koně. Niris ani v ten moment neustal v nervózním tanci na místě. Lada se na sebe zlobila. Přece *věděla*, že se tohle stane, a rovněž ze svého vidění tušila, proč je její bělouš tak neklidný a co bude následovat.

Neotřela si ústa ani zaslzené oči, rovnou pevně sevřela otěže a vyrazila odtamtud pryč. Největší šanci na přežití měla, pokud by se dostala do svatyně, ve které hořel ugnis szventa, večný oheň. Jednu takovou zasvěcenou Perunovi minula asi před hodinou, když projížděla okolo Jasmundského jezera. Nirisova kopyta se bořila do měkké hlíny a zamotávala do větviček svídy a zimolezu. Lada si uvědomila, že se svým koněm prchá jinou cestou, než kterou na hrůzné místo přijela, a pátravě se rozhlédla. Bála se, aby neuvízli v bažině, mnohem větší obavy v ní však vzbuzovalo vědomí, že ustaly všechny zvuky lesa. Hlasité, klokoťavé skřeky stovek obojživelníků rázem vystřídalo podezřelé ticho.

Zatímco se Ladin kůň tryskem řítí lesní stezkou, o které konečně dcera knížete Kroqa věřila, že vede k jezeru, svit měsíce povadl. Mhouřila oči, aby toho před sebou viděla co nejvíc, a krčila se před obrovskými nočními můrami, které se jí míhaly kolem obličeje. Drápkům jedné z nich se nestačila vyhnout a pravá tvář jí teď páčila.

Les rozechvělo hromobití. Nejprve váhavé a potom smělejší, až se tím zvukem Ladě rozchrastily kosti v celém těle. Listí na stromech se třáslo stejně jako Nirisovy svaly. Na okamžik uvěřila, že jí Perun dává znamení. Že se do svatyně navzdory vidění stihne dostat. Až po chvíli si uvědomila, že rytmické dunění nejsou poslední stopy po hřmění. Vzápětí koutkem oka zachytila pohyb.

Nenadálá síla ji odmrštila pryč. Dech se jí zadrhl v krku. Slyšela žuchnutí a nelítostné křupnutí a o chvíli později sama tvrdě dopadla do trávy. Zatmělo se jí před očima. Do nohy jí vystřelovala ostrá bolest. Rychle za sebou nahmatala kmen stromu a vyškrábala se do stoje. Její rozostřený pohled přitom zavadil o Nirisovo nehybné tělo.

S tichou zuřivostí sevřela prsty kolem rukojeti meče a do dlaně druhé ruky se jí zaryl amulet sekyrky. Ucítila rozechvělý přívál energie, přesto se svět nadále kolébal a třásl. Lada se v tom zmatku snažila zahlédnout nepřítele. Otočila se přesně ve chvíli, kdy se za jejími zády ozvalo tlumené zafunění. Její pohled se střetl se žlutolícíma očima. Hlava vlka byla obrovská. Nemohlo být pochyb, že za stvořením stojí nějaká nadpřirozená síla. Lada klopýtla dozadu, když příkrčné zvíře začalo ještě víc růst. Až o chvíli později si uvědomila, že takhle obrovský byl vlkodlak celou dobu. Teď jen stál na zadních a vypínal do výšky celé tělo. Převyšoval dceru knížete o dobrou polovinu.

Věděla, že její šance na přežití jsou mizivé. Pochroumaná noha jí znemožňovala jakýkoliv rychlejší pohyb. Její kůň byl mrtvý. Do svítání bylo daleko a v širém okolí nebylo ani živáčka. Tenhle vlkodlak mohl být kdokoliv, ale Lada věděla, s kým má tu čest.

Takový paradox. Vydala se do Moggastu, aby knížete Dragovita přelstila nebo se mu přinejhorším postavila tváří v tvář. Unesl její sestru, *věděla, že to byl on*, a nehodlala to nechat jen tak. Jenže takto si to nepředstavovala. Zdálo se, že zemře, aniž by Kazi byl jen zahlédla.

Stromy rozkývala bouře. Z nebe padaly provazce vody, do ramen jí tlouklo krupobití. Kusy ledu se zachytávaly v černé srsti monstra a kutálely se po ní na zem jako špinavé perly. V Ladě vřela krev.

„Puš' moji sestru, ty stvůro,“ procedila skrz zuby. Tím okamžik váhání pominul a vlkodlakovy obrovské drápy vystřelily princezniným směrem.

Přesně na to Lada čekala. Ostří jejího meče se vlkodlakovi zakouslo do odkrytého boku. Dcera knížete sykla, protože podcenila svá zranění, ale nepřestávala okolo nepřítele se zaťatými zuby manévrovat.

Princeznin odpor netvora rozdráždil. Dorážel na ni dlouhými prackami a tělo si po její počáteční výhodě chránil. Nepřestávala ustupovat a její meč byl jedinou překážkou mezi ní a ostrými drápy a zuby vlkodlaka. Země pod jejíma nohama se propadala a mlaskala. Lada nevěděla, jestli je víc pokrytá deštěm nebo slinami, které monstrem odletovaly od tlamy. Srdce jí divoce bušilo. Vytáhla nůž zpoza opasku a vrhla ho nepřítelovým směrem.

Les rozdechlo zavřeštění. Rukojeť vykukovala z vlkodlakova protáhlého obličje.

Lada se chytila větve nad sebou a s vypětím se na ni vytáhla. Ulehčovala přitom zraněné noze, jak nejvíc to šlo. Překotně si rukávem otřela tváře. Vlasy se jí lepily ke krku a zplihle visely v provazcích okolo obličje. Ze stromu měla lepší rozhled. Přikrčila se, aby získala větší rovnováhu, sáhla do boty a sledovala, jak si nadpřirozené zvíře rve nůž z lebky.

Princezna v té tmě téměř nic neviděla. Přisahalaby však, že se v lese o kousek dál něco pohnulo. Na zlomek vteřiny se tím směrem zahleděla. Mohl to být jen jeden ze vzrostlých buků, ale Lada věděla své. Kůra byla ve skutečnosti zhrublá kůže, zelenkavý povrch stromu vypadal jako mech, ale doopravdy se jednalo o huňaté chlupy. Drápy a rohy si člověk snadno spleť s větvemi. Ale vůbec nejvíc lešije prozradily jeho zářící zelené oči. Jejich záblesk v princezně vyvolal naději. Byla si téměř jistá, že v ruce ochránce lesa zahlédla jeho palici. Ještě včera v pozdním odpoledni spolu seděli na břehu potoka a Lada se snažila rozlousknout jeho hádanku, aby ji nechal pokračovat v cestě. Několik hodin jí pak provázal a poslouchal její štěbetání a humorné historky. Když se smál, listy v korunách stromů se trásly a dceři knížete připadalo, že se rozskočí země.

Při loučení s ním měla pocit, že v lesním tvorovi našla spojence. Samozřejmě věděla, že tak úplně to nebylo, protože ještě stále měla svoje oblečení naruby, přesto jí teď srdce vystoupalo až do krku.

Zelený svit očí ochránce lesa zhasl, když sklopil pohled a vytratil se mezi stromy.

Na zklamání nebyl čas. Vlkodlak se skokem vrhl Ladiným směrem. Váček s pioruny nechala sklouznout do kapsy a jednu kuličku sevřela konečky prstů. Hodila ji stvůře přímo do očí a sama odvrátila zrak a pevně sevřela víčka. Do prostoru se s ostrým zasyčením rozlila bílá záře. Znovu se ozvalo zavřeštění. Princezninu tvář proťal triumfální úšklebek. Až dosud si nebyla zcela jistá, jestli mokré pioruny vůbec k něčemu budou.

Monstrum se omámeně potácelo, přesto se nevzdávalo a poslepu se po Ladě na větvi ohánělo drápy. Dařilo se jí je odrážet, věděla však, že její výhoda nevydrží navěky. Když vycítila příležitost, pevně sevřela meč oběma rukama a skočila přímo na ramena monstra.

Ostrí zbraně se mu zarylo do zad. Nestvůra sebou na poslední chvíli trhla, a tak Lada nezazabila čepel přesně, jak plánovala. „K čertu,“ zaklela a držela se přitom rukojetí svého meče pevně jako skoby. Okolo zranění se začala rozlézat tmavá skvrna. Vlkodlakovo hrdelní vrčení rozechvívalo vzduch. Tuhla z něj krev v žilách. Rána netvora očividně oslabil, zvíře sebou ale divoce házelo, aby se nepřítel na svých zádech zbavilo, a ohánělo se po něm drápy. Lada uhýbala, jak to jen bylo na vratkém těle pokrytém kluzkými chlupy možné. Nakonec se zdravou nohou zapřela do vlkodlakova ramene, jedním hladkým pohybem vytáhla meč z jeho zad a odrazila se v přemet vzad.

Její přistání bylo všechno jen ne elegantní. Těžké oblečení nasáklé vodou ji táhlo k zemi. Když dopadla na pochroumanou končetinu, vykřikla. Zvíře se okamžitě otočilo a vrhlo přímo na ni. Lada bez dechu vhodila do rychle se zmenšujícího prostoru mezi nimi piorun.

Vlkodlaka blesk zastavil, neměl na něj však už takový účinek jako poprvé. Lada se stihla akorát postavit a netvor byl najednou u ní a začal se ohánět obrovskými prackami. Princezna skřípala zuby a s kulháním ustupovala. Sílu úderů cítila v pažích ještě víc než předtím. Netvor se napřáhl a jedním švihem ji odhodil. Dopadla o notný kus dál. Zajíkla se. Nepřítel na nic nečekal a řítil se k ní. Lada se začala sunout pryč.

Levou nohu za sebou už jen táhla. Celý její šat i kůži pokrývalo bahno. Otec ani sestry by ji nepoznali.

Zvíře už bylo u ní. V levé ruce se jí zablýskl nůž, který stačila vytáhnout zpoza svých šatů. Bez přemýšlení jej vrhla směrem k monstru. Vlkodlak se zapotácel dozadu. Případalo jí zvláštní, jak zvíře reaguje na malý nůž zabodnutý v břiše, ale potom si všimla něčeho dalšího.

Ze zad mu trčel šíp.

Princezna se vyškrábala na nohy. Na malou chvíli ji napadlo, že se jí lešij přece jen možná rozhodl pomoci, ale pak si uvědomila, že ochránce lesa by jen těžko dokázal zacházet s lukem. Chtěla se rozhlédnout, ale monstrum se už opět řítilo k ní. Lada se nemohla hýbat. I teď, když stála, se prakticky opírala pouze o svoji pravou nohu. Měla už jen váček s pár pioruny a meč. Zásoby a další dva nože zůstaly pohřbené v sedlové brašně pod Nirisovým tělem.

Dcera knížete se chystala k obraně. *Svist. Svist. Svist.* Monstrum se pohybovalo rychle, ale dva šípy zasáhly svůj cíl. Zařvalo vzteky a Lada by dala všechno na světě za obě zdravé nohy. Pevně sevřela rukojeť meče a připravovala se na náraz.

Prvnímu úderu se vyhnula, ale zavravorala přitom. Vlkodlak zatím uskočil před neustávajícími střelami a napřáhl se k dalšímu. Ale to už dcera knížete padala k zemi.

Když s mlasknutím přistála do rozdusaného bláta, nevěřicně pohlédla na konec šípu, jenž jí trčel přímo ze středu hrudi.

Nemohla popadnout dech, ústa se jí zalila krví. Všechny její smysly ochromila bolest. Už se nestarala o to, jestli je monstrum před ní nebo za ní a jestli se napřahuje k dalšímu úderu. Mezi stromy, odkud do této chvíle létaly střely, zahlédla bílou šmouhu. Žádné závěry z toho však už nedělala.

Zablácené a promáčené šaty byly pryč. Lada teď opět jako osmiletá stála s otcem a svými sestrami v hradních zahradách. Kroq držel v ruce svazeček prutů z čerstvě ostříhaných stromů. Nejdřív jej podal Kazi. „Zkus ho rozlomit vejpůl,“ pobídl ji.

Čelo jeho nejstarší dcery se zadumaně zvránilo. Čekala pro všechny tři sestry trest za to, jak si vjely do vlasů, a tak teď byla zmatená. S ještě stále rudými tvářemi z rvačky nejistě pohlédla na svého otce.

Jeho oči byly klidné. „Zkus to,“ zopakoval mírně, jako by všechny tři ještě před chvílí nenašel v Kazimieřině pokoji na sobě jako jeden ranec nohou a rukou.

Kazi se zatvrdila a sevřela svazek ještě víc. Lada viděla, jak vyvíjí všechnu svoji sílu na to, aby jej rozlomila. Nic se však nedělo.

Kroq ji zastavil. „Podej svazek Theodře.“

Thea se celou dobu schovávala za Kazimierou, tvář posetou červenými fleky. Teď však ani na chvílku nezaváhala a zarputile se pustila do lámání svazečku o stehno. Všichni sledovali její snahy, jejich otec dokonce s pobavenou jiskrou v očích. Nebo by alespoň Lada mohla přísahat, že ji tam zahlédla.

Nakonec pruty doputovaly k ní samotné. Kroqova nejmladší dcera otci pokorně podala bronzovou sponu do vlasů.

Začalo to nevinně. Thea šperk našla v Kazině šperkovnici a okamžitě poznala, že se jedná o památku po mamince. Když je Lada spatřila, jak si rvou vlasy, nevěděla, jestli Thee vadilo, že se jejich nejstarší sestra odvážíla ukořistit, nebo dokonce nosit něco, co patřilo jejich matce, nebo celá scéna vznikla proto, že Theodora chtěla sponu pro sebe. Lada viděla jediné řešení; když ty dvě toužily po šperku tak moc, měla by ho získat ona sama, protože jí na tom záleželo ze všech tří nejméně. A taky to vypadalo jako legrace.

Nejmladší Kroqova dcera následovala příkladu svých sester a ze všech sil zatlačila do svazku prutů. Po chvílce to však vzdala. Nebyla bláhová, aby si myslela, že uspěje, když tu nic nesvedla ani Kazi, ani Thea. Vzhledla a spatřila, jak ji všichni pozorují. „Kdyby byly suché, šlo by to líp,“ odušila nakonec a podala větvíčky otci.

Kroq se pousmál pod vousy. Hned nato ale zvažněl a věnoval všem třem významný pohled. „Řekne mi některá z vás, proč jsem přišel s tak absurdním úkolem?“

Na moment se rozhostilo zadumané ticho. Lada neměla nejmenší tušení, za jakým účelem si je sem otec povolal. Atmosféra jí však připadala podobná jako v sále, kde přijímal poddané, kteří mezi sebou vedli nějaký spor.

Ptáci hlasitě vrískali a vzduch podle jejich zpěvu tančil. Lada si nelámala hlavu a raději bezduše sledovala květiny obklopené včelami a pře-

mýšlela nad tím, že si potom zajde půjčit koně do stájí a vyjede si na projíždku. Nervózně začala poklepávat nohou. Nakonec ticho prolomila Thea. „Ten, kdo pruty zlomí, si bude moct nechat maminčinu sponu?“

Kroqovi cukl koutek úst, ale neusmál se.

„V tom případě nenáleží ani jedné z nás,“ nadhodila napůl nepřítomně Lada.

„Možná by to tak bylo nejlepší,“ zamumlala si spíš pro sebe Kazimiera.

Jejich otec je přestal napínat a podal každé po jedné větvičce. „Zkuste je zlomit teď.“

Lada na chvíli váhala, jako by v tom hledala lest. Nakonec prut s lehkostí rozpůlila, stejně jako Kazi a Thea. Vyměnily si pohledy a nakonec se jimi zastavily na Kroqovi.

„Ten svazek prutů jste byly vy tři,“ vysvětlil. Sestry sborově nakrčily čela, a tak pokračoval: „Když jste spolu, když držíte při sobě, pro ostatní jste neporazitelné. Ale běda, jak se rozdělíte. Pak není potřeba moc, aby nad vámi někdo získal navrch. Chápete mě?“

„Ano, otče,“ sklopily všechny tři pohled k zemi a schovaly své ruce do sukní. Když Lada vzhledla, spatřila, jak otec láskyplně přejíždí po matčině šperku konečky prstů. Nakonec spona zmizela v jeho sevřené dlani.

„Tohle si nechám. Můžete jít. A Kazi se postará, aby všichni byli v pořádku,“ přejel pohledem po Ladině rozraženém rtu a Theodořině bouli, která jí rostla na čele.

Nejmladší Kroqova dcera se myšlenkami vrátila zpět do přítomnosti, otcova slova vrytá do mysli. Měly držet pohromadě. Jenže Kazi byla pryč. A ona samotná umírala. Doma zůstala jen Thea.

Už nebyly neporazitelné.

KAPITOLA DRUHÁ

KARDEN

Ticho prořezávalo hlasité chrápání a Kardenův pocit marnosti, který ho poslední dny pronásledoval víc než kdy dřív, se ještě prohloubil. Odvrátil pohled od okna a noční ulice a podíval se na svého mistra sedícího na podlaze v rohu. Oči měl zavřené, hlavu vykukující ze zaobleného těla zvrácenou dozadu, ústa doširoka otevřená. Kardenovi připomínal vepře. Dokonce tak i páchl. Odér několika dní nemytého těla se smísil s čpícím puchem alkoholu a zaplnil celou místnost. Mladému lovcí démonů nepomohlo ani to, že se posadil na opačnou stranu pokoje.

Ulicí se prohnal poryv větru, až se rolničky, které měli lidé pověšené u vchodových dveří, rozcinkaly. Karden zpozorněl. Očima hypnotizoval potměšilé domy a cestu, osvětlené pouze mdlým svitem měsíce. Svázaný muž ležící na silnici pod jeho oknem se ani nepohnul. Kaptorga, talisman reagující na cokoliv nadpřirozeného, který Kardenovi visel na krku, začala pulzovat.

Vzápětí se ozval nářek.

Táhlý zvuk nářek alespoň připomínal. Čtvrt zaplnil hřmot, až měl lovec démonů pocit, že se otevírá samotné peklo. Karden na nic nečekal, zručným pohybem otevřel lahvičku s čertí krví a potřel si jí obličej a paže.

Přes svoji mizernou náladu a agresivní pach, který se mu po otevření ampulky zahryzl do nosu, se musel sám pro sebe pousmát. Celý předchozí den strávil tím, že dělal podrobný průzkum, aby o běsech,

kteří poslední dobou sužovali Vinetu, hlavní město Moggastu, zjistil co nejdříve. Podle jeho odhadů se démoni měli objevit zrovna dnes v noci. Když minula půlnoc a nic se nedělo, jeho jistota zakolísala, přesto se rozhodl vytrvat. A podle temnoty, rozlévající se po cestě, věděl, že učinil dobře.

Zjišťování informací byl zdlouhavý a únavný proces, který na Kardenovi vždycky zůstal. Ať dorazili kamkoliv, jeho mistr se už o pár chvil později naléval v nejbližší hospodě. Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Mladý lovec démonů chodil od domu k domu a vyptával se. Někteří s ním mluvili, jiní mu přibouchli dveře před nosem. Hovořit o svých ztrátách nedokáže každý. Brzy však Karden zjistil základní informace a později i podrobnější. Běsi začali sužovat Vinetu před dvěma měsíci. Obyvatelé hlavního města nevěděli, s kým mají tu čest; běsi zabili a obrali o duši desítky lidí. Nedělali rozdíly mezi mladými nebo starými. Po východu slunce zmizeli, nicméně Vineťané věděli, že se mohou vrátit, a tak se začali chránit. Do dveří si začali věšet rolničky, před prahy a na parapety uvnitř domů sypali sůl smíchanou s rozdrčeným sušeným jmelím, po západu slunce pálili ve svých krbech obětiny Dažbogovi a dalším bohům. Lovec věděl, že opravdový význam pro to, aby se běs neodvážil do domu, má jen jmelí. Sám ho teď ukrýval v kapsách. Přesto od té doby oběti ubyly. Smrt v pařátech běsů našli zpravidla jen pobudové a ti, kteří se zapomněli a nebyli po setmění schovaní v teple domova.

Jenže pak došlo na mladou rodinu se dvěma malými dětmi. Všechny čtyři našli bez výrazu před pár dny v jejich domě. Právě v něm se teď Karden skrýval. Vchodové dveře byly tehdy vyražené, ochrana narušená. Sousedé se domnívali, že ji nedopatřením rozkopla samotná šestiletá dívenka, která tam bydlela. Alespoň tak hlídka případ uzavřela. Karden se tím nijak nezabýval, dokud nezaklepal na protější dům a neotevřela mu stará žena s potměšilým úšklebkem, vzbuzujícím v člověku ostražitost. Musel se ovládat, aby nesevřel jílec svého meče, který se mu houpal u pasu.

Lovec ani na moment nezapochyboval o tom, s kým má tu čest. Když strigu následoval hlouběji do jejího příbytku, obezřetně se rozhlížel. Posadil se ke stolu v kuchyni a sledoval, jak něco připravuje na

kamnech. Až na řady rozvěšených bylin u stropu její dům vypadal jako každý druhý.

„Takže konečně se s tím nadělením rozhodl někdo něco dělat?“ promluvila, zatímco k němu stála zády.

Karden si odkašlal. „Vražda sousední rodiny v lidech vzbuzuje neklid. Bojí se, že se jim může stát něco podobného.“

„Anebo se taky bojí snadné pomsty,“ doplnila striga a otočila se na něj. Zmateně stáhl obočí a podezřívavě přivřel oči. Sledoval, jak před něho pokládá kouřící hrnek s tekutinou vínové barvy. „Med?“ nabídla mu.

Lovec automaticky přikývl. Přistrčila k němu hliněnou nádobu a on do ní mlčky zabořil lžičku. Když med Karden vmíchal do hrnku s čajem, kousky ovoce a okvětní plátky se roztančily. Přesto se nenapil a jen sledoval strigu, jak svírá svůj hrnek oběma rukama a pomalu z něj usrkává.

V každé komunitě působila striga a zřídka i volchv. Lovec nepochyboval, že ve Vinetě je takových žen rovnou několik. Čarodějnice lidem pomáhaly, ale taky se občas angažovaly v černé magii a svému okolí nenápadně škodily. Jednu takovou s mistrem nedávno zabili. Unesla bezpočet mladých dívek, vysála z nich krásu a mládí a potom je zavraždila. Měl neblahou předtuchu, že sklepení jejího domu mu bude ležet v mysli ještě hodně dlouho.

Karden se mimoděk zadíval na podlahu kuchyně, jako by škvírami mezi prkny mohl zahlédnout zohavené mrtvoly i tady. Pomalu se napil.

Striga ho upřeně pozorovala. Když polkl, odložila hrnek, spokojeně se opřela do židle a překřížila vráscitě ruce v klíně. „Oba víme, jak běsi vznikají. Někdo se tu očividně zabývá černou magií. Nahromaděná energie pak dává za vznik nestvůrám. Nejsem si však jistá, jestli s tím může někdo něco udělat.“

Karden pochopil, že mu mezi řádky něco naznačuje.

„Objevují se čím dál častěji, ačkoliv jim při každém řádění padne za oběť jen pár nešťastníků,“ uvažoval nahlas. Chvilí přemýšlel. „Myslím, že se znovu ukážou dnes v noci,“ řekl nakonec.

Striga ho bez mrknutí pozorovala. Její světle šedé oči a stříbřité zapletené vlasy v kontrastu k opálené, svaštělé kůži zářily.

„Vypadá to tak,“ přisvědčila. Ačkoliv byla stará, za její postavu by se nestyděla ani o několik desetiletí mladší žena. Karden se ale víc soustředil na její dlouhé ostré nehty.

„Co jste tu noc, kdy zavraždili sousedy, viděla?“ zeptal se. Stále mu v hlavě vězela její slova, která těsně po jeho příchodu řekla.

„Myslela jsem, že vyšetřování toho případu je už ukončené,“ nadhodila s vědoucím úsměvem. Její zdvižené koutky úst Kardena znepokojovaly.

„Řekněme, že přehlédnutí narušení ochrany je v těchto časech víc než podezřelé. Neměli nějaké nepřátele?“

Striga se opět napila. Chvilí pak kroužila hrnkem a klidně sledovala víření uvnitř. Až potom se podívala zpátky na mladého lovce démonů. „Otec rodiny byl výběřčí daní. Ty nemá rád nikdo. A obzvlášť ne ti, kteří nemají daně z čeho zaplatit, protože všechny svoje úspory propijí v hospodě.“

Nebylo pochyb, že mluví o někom konkrétním. „Nebyl u nich ten večer někdo na návštěvě?“

„Jen jejich soused Wincent. Nebyl zrovna v nejlepším rozpoložení. S penězi má problémy už od té doby, co od něj odešla jeho žena s dětmi,“ prohlásila klidným, věcným tónem. Podívala se na jeho kovovou rukavici na levém předloktí.

Karden byl na tuhle vychytávku řádně pyšný. Sloužila k boji, dokázal z ní střílet jako z kuše a z kloubů mu vyskakovaly dvě nabroušené čepele. Doufal, že v lidech vzbudí nějakou autoritu, proto si ji bral na sebe i v takových případech, kdy jen prostě sbíral informace.

„Nevšimla jste si něčeho podezřelého?“ Karden byl rozhodnutý prověřit Wincenta, ať už by striga odpověděla cokoliv. Byl si jistý, že smrt celé rodiny nebyla náhoda.

„Ruka po nasypané ochraně na parapetu sklouzne snadno,“ řekla prostě. Bez mrknutí na lovce hleděla a on její pohled opatrně oplácel. „Ne všichni dostanou to, co chtějí,“ dodala.

Karden cítil, jak ho bodlo u srdce. Naskočila mu husí kůže, a tak jedním pohybem dopil čaj a postavil se na nohy. „Děkuji za informace i pohostinnost.“

„Věřím, že se odvar proti únavě bude dnes hodit,“ pokývala hlavou striga a stoupla si.

I přes ostražitost Karden musel uznat, že se cítí mnohem živěji, než když se do sbírání informací pouštěl. Možná za to ale mohl taky prostý fakt, že zjistil něco zásadního. Následoval strigu zpátky do předsíně, rozloučil se s ní a potom si to namířil přímo k Wincentovu domu.

Muž se přiznání nějakou dobu bránil. Ale nakonec stačila jen ruka pod krkem a ostrí čepelí namířené na tepnu, aby se Wincent rozmluvil. Když se k narušení ochrany přiznal, mladý lovec démonů ho omráčil a zručně svázal, zápěstí a kotníky pevně stažené k sobě.

Teď mladík nehybného, spoutaného muže ležícího na silnici v nedokončeném kruhu ze sušeného jmelí a v přesném rozestavení citrýny sledoval z okna. Pohledem těkal z něj na temnotu rozlévající se po ulici a postavil se. Odér čertí krve se kolem něj vznášel jako hejno otravných much. Tiše přeběhl ke dveřím, otevřel, opatrně vykročil ven a skryl se ve stínu.

Připravil si zbraně ukované kněžimi v nebeských kovárnách a potřené babím hněvem. Rychlým pohybem vložil střelu na její místo v kovové rukavici. V pravé ruce pevně sevřel meč.

Pohlédl na Wincenta. Muž se panicky rozhlížel kolem sebe. A potom ztuhl.

Na konci ulice hořela temnotou vysoká postava. Karden v mdlém světle měsíce viděl její dlouhé rohy a žhnoucí jantarové oči. Mezi domy se opět prohnal porыв větru a vynesl do vzduchu suché listí a odpadky. Rolničky ve dveřích příbytků se výhrůžně rozcinkaly. Člověku z toho zvuku přebíhaly po zádech ledové prsty.

Démon se rychle přibližoval a z jeho těla se do vzduchu jako dým rozptylovaly černé chuchvalce. Byl obrovský, jeden z největších, jaké Karden ve svém životě spatřil. Lovec se bezděky dotkl amuletu v podobě meče, jenž mu visel kolem krku, a obrátil se na Wincenta. Zajatec sebou divoce zmítal a škubal pouty v naději, že se mu podaří utéct. Švihnul sebou na zem a snažil se doplazit k okraji nedokončeného kruhu.

„Pokud je ti život milý, zůstaneš na místě,“ řekl Karden výhrůžně.

Muž zkoprněl. Vysoký zvuk připomínající nářek se stupňoval. Běs už byl u nich. Lovec viděl jeho čpící tvář, tak moc podobnou obličejí rozzuřeného psa. Ačkoliv běsa tvořila čistá temnota, mladík spatřil otevřenou tlamu plnou dlouhých zubů. Spodní čelist jako by chyběla.

Kardenovi ztěžkly končetiny, i když si ho démon nevšimal. Znal ten pocit, jakým běsi na lidi působí, a tak jen polkl a zatvrdil se. Vystoupil ze stínu se střelou namířenou na nestvůru a mečem připraveným na úder. Sledoval matnou černě běsových nohou rozptylující se do vzduchu a narušený kruh jmelí. Když běs nakročil dovnitř, lovcova těla se zmocnilo napětí, jaké je cítit těsně předtím, než po zablýsknutí zahřmí.

A potom démon udělal další krok a ocitl se za hranicí jmelí celý.

Karden ani na moment neváhal, přiskočil ke kruhu a jedním posunkem ho spojil. Nestvůra se otočila a chňapla po něm. Pařáty však okamžitě stáhla, jako by se spálila, a zaburácela. Lovec hleděl démonovi do tváře a srdce mu navzdory všemu, co kdy viděl, zběsile tlouklo.

Pak se běs otočil zpátky k Wincentovi.

„Kašlu na to, ksakru!“ zaječel Wincent s hrůzou v očích a trhanými pohyby se snažil dostat ven z kruhu. Zápěstí a kotníky si rozedral do krve. Vypadal, že by si teď raději nechal useknout ruce, než by měl čelit běsovi.

Karden na nic nečekal. Napřáhl levou ruku a vypustil střelu přímo na démonova záda. Běs sebou trhl a zasyčel. Vypadal, jako by ho přímo ze středu těla něco rozpouštělo. Než však lovec stihl znovu nabít, ucítil v končetinách ještě větší tíhu než před chvílí. Otočil se. Hnaly se k němu další dvě stínové bytosti.

Na malý okamžik ho to zmátlo. Udělal rychlý přemet vzad a přitiskl se ke zdi. A pak spatřil, že se stvůry neslétají na něj, ale na Wincenta, který se dostal z kruhu jmelí a snažil se doplazit k nejbližšímu domu.

Lovec zaklel. Z jeho levé ruky vystřelily v těsném závěsu tři šipky, pro každého běsa jedna. Démoni zkoprněli a začal z nich stoupat stínový kouř.

V okně naproti se pohnula záclona a mihl vrásčitý obličej strigy.

Wincent se nehýbal, jen v křeči hleděl vzhůru do tváří temnoty. Karden věděl, že kdyby nezasáhl, byl by muž mrtvý. Pevně sevřel meč, přiskočil k nim a vrazil nejbližšímu démonovi čepel do kříže. Netvor se zkroutil a zaburácel a lovec najednou si byl jistý, že ho jeho tvář a paže pomazané čertí krví ani jmelí v kapsách příliš neochrání. Ne když se na něj soustředí tolik očí.

Všechny tři postavy se zaměřily na něj a on cítil, jak se z jeho žil vytrácí energie mnohokrát rychleji než předtím. Před očima se mu během zlomku vteřiny jako jiskry vyjevily všechny možnosti.

Karden se vrhl ke dveřím domu, v němž se většinu večera při čekání skrýval. Těsně u nich však ztuhl na místě. Před ním se tyčila vysoká postava, a ačkoliv se běs ze středu těla rozpouštěl, nevypadal oslabeně. Spíš rozzuřeně. Lovec zaútočil. Démon se však ostří jeho meče snadno vyhnul. Hned nato uskočil i Karden, protože věděl, že zbylé dvě stvůry se vypínají do výšky přímo za jeho zády.

Byl vyčerpaný, jako by si s ním běsi pohrávali už celou věčnost. Když se řítíl k narušenému kruhu z jmelí a citrínů, po jeho pravé ruce se mihla stínová postava. Než na ni stihl namířit, srazila ho k zemi tak silně, až se kousl do jazyka. Stvůra zaburácela a vzdálila se, jmelí v jeho kapsách jí přece jen bránilo v plném úderu. Karden však zbylé dva tvory cítil za svými zády, doháněli ho, pařáty těsně nad jeho ramenem. Věděl, že jakmile se ho běs opravdu dotkne, je mrtvý. Démon mu nejdříve sebere všechnu energii a on potom v křeči bude přihlížet tomu, jak ho okrade i o duši. A pak už neuvidí nic.

Ze všech sil se odrazil a o chvíli později dopadl přímo do středu ochranného kruhu. Okamžitě se vrhl k místu, kde Wincent hranici tvořenou jmelím narušil, a na poslední chvíli ji spravil. Nechybělo málo a démoni byli v kruhu s ním. Karden si otřel zpotené čelo. Na hřbetu ruky mu zůstala černá mazlavá hmota. Puch čertí krve už však po tom všem přestal vnímat. Krátce pohlédl na Wincenta ochromeného hrůzou.

Lovec se zhroutil na zem. Teď když byl v bezpečí, jeho smysly znovu začaly plně fungovat a on opět vnímal okolí. Rolničky ve dveřích okolních domů divoce cinkaly, zamotané do chumli. Ten zvuk se však ve všudypřítomném hřmotu téměř ztrácel. Vítr se proháněl ulicí a vmetl Kardenovi ležícímu na zemi do očí prach, až ho to donutilo vstát. Cítil, že hladina jeho energie je stále stejná, že už neubývá jako voda v déravém laboru.

Běsi obestoupili ochranný kruh. Obličejové měly stažené zuřivosti, jejich vysoké rohy a dlouhé pařáty hořely matnou černí a jantarové oči svítily. Lovec se snažil popadnout dech. Zájem běsů o něj ale rychle opadl. Vrhli se k Wincentovi.

V rychlosti založil střelu do rukavice, pak se ale zarazil. Přemýšlel, jestli by neměl Wincenta nechat napospas svému osudu. Za to, co udělal, by si to zasloužil. I dnes všechno pokazil. Chycení a vypořádání se s jedním běsem mělo být snadné. Teď kvůli němu nebylo nic tak, jak plánoval.

Wincent sebou škubal a zcela vyčerpaný se od běsů snažil odplazit pryč. Neposunul se však ani o píd' a běsi už do něj zaryli pařáty. Karden ještě stačil zahlédnout jeho uslzený obličej, než se muži zvrátily oči a zmrzl v křeči.

Vyslal směrem k běsům několik střel, až jeho toulec zůstal prázdný. Démoni se začali roztékat.

Karden konečně vycítil příležitost a vrhl do prostoru piorun. Ulice se na kratičký moment rozzářila a hned nato opět pohasla. Oslabení běsi zaburáceli a dali se na útěk. Lovec vyběhl z kruhu – špičkou boty přerušil spojení – a nejmenšího z nich bez váhání proklál mečem. Stvůra zasyčela a sledovala, jak její druhové mizí ulicí.

Karden démona natlačil do připraveného kruhu a jmelí nohou spojil. Pak zaútočil, a ačkoliv se démon jeho úderům bránil, už nic nezmoohl. Stvůra byla stále menší a menší, až z ní zůstala jen stínová bludička.

Karden si prsty protřel oči zalepené štiplavým potem, znovu jmelí rozkopnul a nechal stínovou bludičku vylétnout ven. Přiskočil k Wincentovi, rychlými pohyby mu rozřízl pouta na rukou a nohou a vydal se za bludičkou.

Ulice byly najednou podivuhodně tiché. Měsíc kreslil na chodník krajky z girland a šňůr s prádlem pověšených mezi domy. Vzduchem prosyceným solí a rybinou probleskovaly stíny poletujících netopýřů a nočních můr. Skřípot šterku pod podrážkami bot teď Kardenovi po veškerém vypětí smyslu drásal uši. Táhl se vyčerpaně vpřed, ale ani na chvíli nespouštěl pohled z bludičky poletující kus před ním. Přes veškerou únavu ho přemáhalo vzrušení z toho, že se celá akce nakonec vydařila a on zjistí, kdo za běsy stojí. Kdo se tu věnuje tak silné černé magii, že po ní zůstávají takové následky. A přijde na to sám, bez ničí pomoci.

To vědomí mu vlilo do žil novou energii. Prošel kus města a bludička ho stále vedla dál – k jeho překvapení nikoliv na jeho okraj, ale pořád hlouběji. Bez problému se dostal přes vnitřní hradby. Ve vzduchu

už cítil blížící se ráno. Bylo jen otázkou času, kdy se na obloze rozzáří ranní zora a nakonec vyjde slunce.

Prošel kupeckou čtvrtí a před sebou spatřil obrovskou bránu. Zmocnila se ho zlá předtucha. Hrstka temnoty se opravdu vznášela směrem ke vchodu z masivního dřeva. K bráně zbývalo už jen pár kroků, když lovec po černí chňapl, ačkoliv věděl, že ji zastavit nemůže. Proklouzla mu mezi prsty jako tmavé hedvábí a zmizela za zavřenými vraty jako duch.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ vyrušil mladíka hrubý hlas.

Uvědomil si, že stojí přímo před branou a v průchodu mu brání nejen zavřený vstup, ale také dva muži stojící ve strážnici opatřené ochranou před běsy.

„Do knížecího hradu nesmíš,“ dodal druhý z nich a s nelibostí si prohlížel jeho špinavý obličej, ruce i oblečení.

„Ale můžu. Pokud mě nepustíte, bráníte vyšetřování, na které si mě s mým mistrem najal samotný kníže Dragovit. Jde o bezpečnost města.“ Zavrtěl se neklidem. Věděl, že čím déle tu bude stát, tím dříve se mu pozůstatek běsa ztratí. A pak nezjistí nic.

Strážní se na sebe pochybovačně podívali a nakonec upřeli pohled zpět na Karden. „V tom případě se tu zastav ve dne s mistrem, chlapče. Tohle by tu mohl říct každý.“

„Ve dne a hlavně vykoupaný,“ nakrčil nos druhý.

Chlapče. V mladém lovcí démonů to vřelo. „Copak jste to neviděli? To temné světlo, které prošlo branou? Byl to pozůstatek běsa. Víte vy vůbec, jak těžké bylo démona zničit? Teď je na hradě a vrací se do místa svého původu. Copak vy se nechcete zbavit běsů, kteří sužují Vinetu?“ Ze všech sil se snažil ovládnout, aby na ně nezvýšil hlas.

Kamenný výraz strážných se nezměnil. „Jak říkám, zastav se tu ve dne se svým mistrem, chlapče,“ zopakoval první z nich.

Karden na ně zůstal nevěřícně hledět.

Strážný nalevo si odkašlal. Zaslých snad v jeho hlase mladík pobavení? Uvědomil si, že tu beze slova stojí už nějakou dobu. Věnoval mužům poslední pohled, otočil se k nim zády a vykročil pryč.

Noční ticho, které dosud přerušoval jen vrzavý skřípot cvrčků a šelest křídel nočních můr, prořal zdušený smích. Karden zavřel oči a sevrěl ruce v pěsti.